

آخرين برگ درختي در باد
بوي پيراهن يوسف مي داد
و افق رنگ فراموشي داشت
وقتي آهسته دلم جان مي داد
*

فكر اشعار فراموش شده
رو به يك وسعت آبي مي رفت
آخرين شعر كبود دل من
بوي يك جمعه عريان مي داد
*

سفر خستگي راه و سكوت
انتظار و همه ي هق هق من
و زمان گيج شد از چرخش باد
همه جا بوي بيابان مي داد
*

هيچ كس در همه ي روزو شبش پير نشد
جز كسي كه همه جا حرف دلش را در باد
مي نوشت روي درختان خزان

و سپس اشک جو باران مي داد

*

آه! آري همه ي شعر من و فصل خزان

برگهايم همه ريخت

آخرين برگ ولي در دل باد

بوي پيراهن يوسف مي داد

...